

KORT OCH BLANDAT

volym 5

FÅFÄNGA

"Fåfängligheters fåfänglighet – allt är fåfänglighet och ett jagande efter vind" kan man läsa i Predikaren i gamla testamentet.

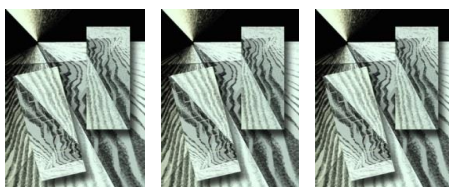
När man hör ordet fåfång så tänker man kanhända på nån som är högfärdig och att det som är fåfängligt är tomt och meningslöst. Men märkligt nog kan vi ibland sträcka oss efter det i alla fall! Ja nu ska jag kanske inte säga "vi" i det här läget? Jag får väl tala för mig själv.

Jag hade satt mig i bilen och börjat åka till jobbet när såg jag mitt ansikte i backspeglarna och märkte att jag glömt ta på mig örhängena och halsbandet som jag köpt dagen innan. Det var inga märkvärdigheter, de hade bara kostat tio respektive tjugo kronor på rea men jag hade tagit på mig tröjan som skulle passa så bra till ...

Jag började backa eftersom det inte gick att vända på den smala vägen. Bakrutan gav inte den bästa sikt när jag försökte hålla koll på den snöiga vägen. Vips så var jag nere i ett smalt dike och kilades fast mot ett uthus. Efter flera resultatlösa försök att ta mig upp, var det bara att gå in och ringa efter hjälp samt meddela jobbet att jag var försenad.

En av våra pensionerade vänner hade möjlighet att komma – och med hjälp av spade, grushink och handkraft kom jag upp på vägen igen och kunde åka in till mitt arbete.

Hur gick det då med smyckena kanske någon undrar – jo de låg kvar i väskan som jag redan hade med mig i bilen. Så nåt mer fåfängt än det här har jag inte gjort på bra länge.

En sen lördagskväll, när jag och gubben åkte genom samhället på väg hem, blev vi påkörda av en bil som inte heller väntade sig att det skulle vara någon annan ute på dessa kvällstomma gator.

Det blev en ordentlig smäll på förarsidans baddörr och bakskärm. Jag kan väl inte säga att det var nära ögat – men det var nära gubben. Och en gubbe som man fått vänta över tjugo år på, vill man gärna ha kvar.

Kvällstomma gator sa jag tidigare men plötsligt var det ett par tonårsgrabbar kring gubbens bil och några en bit längre bort vid den andra bilen (en epatraktor). Det var trevliga grabbar och en av dem hade hämtat en sopborste och fick bort det mesta av glaset från vägen.

De frågade vad som hänt och vi förklarade och småpratade med dem. Jag sneglade på gubben och såg att han hade ganska trevligt.

"Du tycker det här är roligt du!" sa jag. Det var nog mer ett påstående än en fråga.

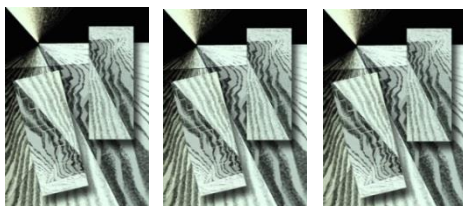
"Ja det händer ju i alla fall nåt", sa han och såg glad ut. "Det är bara plåtskador – det hade kunnat vara värre!"

Visst hade det kunnat vara värre men när det small blev jag ganska skärrad och pojkstackaren i den andra bilen tyckte jag synd om. Visst hade han varit ouppmärksam men han var nykter och hade inte kört för fort. Vi fick hans personuppgifter men han ville inte ha polisen till platsen ...

"Det är det här med epatraktorer", sa han, "de är inte alltid riktigt lagliga!"

Dagen därpå träffade vi pojkens pappa för att reda ut försäkringsfrågan. Det var snabbt avklarat och samtalet gick istället in på grävmaskiner ...

Det går inte alltid lika smidigt att klargöra skuldfrågor eller att hitta en lösning där samtliga parter är överrens. Så annorlunda det kunnat bli om det redan från början funnits hårda ord, anklagelser och hetsigt försvar. Och så annorlunda det blivit om det varit mer än plåtskador.

Det är svårt att ha kontroll över det som händer och visst försöker jag tänka på att vara koncentrerad när jag kör bil och självklart använda bilbälte. Jag gör inga farliga saker och rör mig inte i sammanhang som är kända för sin skadlighet. Jag varken röker, super eller använder droger och jag vill försöka äta lite nyttigare. Jag vill vara rädd om de dagar jag har, även om jag slarvar bort de flesta av dem.

Men hur många av dessa dagar kan jag hålla kvar bara för att jag vill det? Och vad hjälper det, på sikt, att kaka morötter istället för chokladpraliner?

"Man ska hålla vikten", säger nån "för det är ohälsosamt att vara för tjock"

"Javisst," kan jag då tänka med mina extrakilon. "Men tänk om en mager människa ramlar ner i en vak eller ett hål och försvinner – medan jag sitter kvar som en kork och är lättare att få upp ... "

"Jamen det är väl lite långsökt", skulle då någon säga och kanske tillägga ... "och förresten så är det en av de sämsta ursäkter jag någonsin hört!"

"Långsökt och långsökt" skulle jag då svara "det finns väl mycket som händer som är långsökt!"

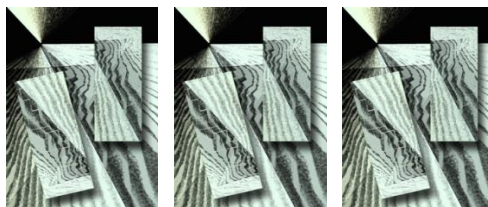
En sådan långsökt händelse var vi med om när vi hade bjudit hem några vänner på lunch efter söndagsmötet i kyrkan. På eftermiddan var jag och gubben bortbjudna på fika.

Jag brukar, som sagt, vara uppmärksam på sådant som kan skada. Jag lägger inte handen på en varm platta eller över ett brinnande ljus. Men jag hade inte en tanke på fara när jag fattade ett ordentligt tag i en sked som stod i en skål med kall sås!

Min väninna som hjälpte mig att plocka undan från bordet, tänkte inte på att skeden varmt sig ordentligt över det värmeljus som skulle skapa mysig stämning. Min förvåning var till en början större än smärtan – men sen tog smärtan över!

Jag anlände till fikafesten med ena handen i en vattenfylld glasburk. Handen satt fast i ena änden som den skulle och låg inte ensam i burken och skvalpade – men det var ändå en udda syn. Men det var ett sätt att lindra smärtan – och jag ville inte missa det där goda fikabrödet.

Visst ska vi undvika att vara dumdristiga – men det är inte enkelt att veta när man är det!

Det är lätt att reta upp sig på livets små förtretligheter. Som att inte få ut katten innan man ska iväg till jobbet. Det är inte kul när de behov som ska göras utomhus görs inne i stugvärmens istället.

Jag ringde till gubbens arbete när jag åkte in till mitt eget.

- Nu är jag trött på din pisskatt som bara gömmer sig för mig när jag ska släppa ut henne. Jag har sökt och sökt men jag kan ju inte hålla på och söka henne hela dan. Jag ville bara tala om för dig att hon fortfarande är inne och så vill jag tala om att jag är på dåligt humör!
- Ja, jag tycker att jag hör det, svarade han.

När jag kom till jobbet muttrade jag om katten för min kollega och hon sa att det hänt en allvarlig bussolycka ovanför Uppsala. Min klagan vändes i skam.

Jag kommer i värsta fall hem till ett hus med kattpink – de som förlorat en anhörig kommer hem till en tom plats som aldrig kommer att fyllas.

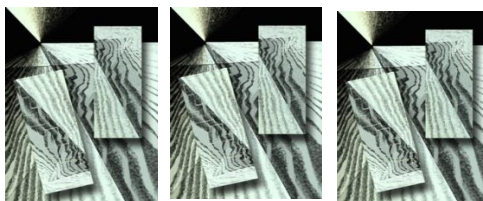
Jag hade en klump av gråt inom mig resten av dagen. Jag tänkte på dem som förlorat en familjemedlem; en arbetskamrat eller nära vän. Livet är så skört och det kan slitas av med så enkla medel som att ta lokaltrafiken in till sitt arbete.

En kvinna, läste jag i tidningen, åkte med en buss som hon normalt inte brukar ta. Bara för att hinna gå på bokrean innan jobbet ...

Det finns frågor som är svåra att besvara för dem som försöker ge sig på det konststycket. Svåra, och i det närmaste omöjliga, att hitta ett begripligt svar på. Svaren verkar finnas på en plats som vi inte har tillgång till.

I stora och svåra olyckor vänds snabbt en anklagelse mot någon eller några. En syndabock måste letas fram och helst straffas. Orsaker måste hittas så att man kan säkra sitt liv igen – så att man kan förvissa sig om att det inte händer en gång till. För har man blivit förskonad från den smärta och bottenlösa förtvivlan vid just **den** olyckan – så vill man att omständigheter ska säkras så att det inte händer igen. Så att det inte drabbar nån som står en nära!

Vi kan hålla om och finnas där för dem som har råkat ut för en stor och svår förlust. Det är bättre att gråta tillsammans, än att komma med tomma ord som inte har täckning. För dem med ett himmelskt hopp kan det vara lättare att ta emot tröst – men för dem som inte har ett sådant hopp, kan det upplevas som ett hyckleri att säga, att allt är väl!

Kyrkans folk kan kallas in till olika kriscentra när det händer stora och svåra saker. De är viktiga och det är ett gott tecken att det är just till kyrkan många söker sig vid hopplöst svåra situationer.

Men vad är det som sägs av tröst? Kyrkan har fått ett mandat men vad innebär det egentligen? Är det en allmän och generell evighetslösning som kyrkan har i uppdrag att erbjuda? Är vi alla på väg åt samma håll oavsett det jordiska ställningstagandet? Ett kollektivt extraerbjudande. Är våra egna personliga val helt överflödiga?

Det är svåra frågor och själv skulle jag föredra att trösta en sörjande med att himmelen är slutdestinationen för alla och att vi alla kommer att ses igen. Det skulle vara så enkelt om det vore så – och det skulle vara så bra om det vore så. Jag skulle verkligen vilja att det är så! Men är det verkligen så? Är det verkligen så att alla livsresor har slutdestination himlen? Oavsett vilket färdstätt man väljer och oavsett vilken station man kliver på? Oavsett om man vill ha med Gud att göra eller inte.

Hallsberg är en järnvägsknut och det går att komma till många platser härifrån. Men ska jag boka biljett måste jag veta vart jag ska. Och jag måste ta reda på både perrong och avgångstider.

När det gäller livets slutdestination – hur blir det då? Visst är Gud god och visst vill Han att alla ska komma till himlen. Men även här måste vi visa upp biljetten. Den är köpt och betalningen är given men vi måste hämta ut den och se till att vi har den med och kan visa upp ett giltigt färdbevis. Det är som om tågpersonal skulle säga: "Nä det finns inga krav för att åka med våra tåg. Kliv på bara – var helst ni vill – det är ingen som säger nåt om det. Någon biljett behövs inte. Och det fina erbjudande som vi har just nu, är att ni alla kommer att hamna vid samma slutdestination. Ja faktiskt oavsett om ni vill det eller inte!"

(Av och till under många år har jag funderat på detta med himmel och helvete. Jobbiga funderingar som jag inte är ensam om att ha. Hur kan en kärleksfull Gud ... och så vidare!? Idag tänker jag lite annorlunda och något av detta kan du läsa om under fliken "Reflektioner". I senare delen av den sidan hittar du knappen "De förlorade".)

